စိတ်

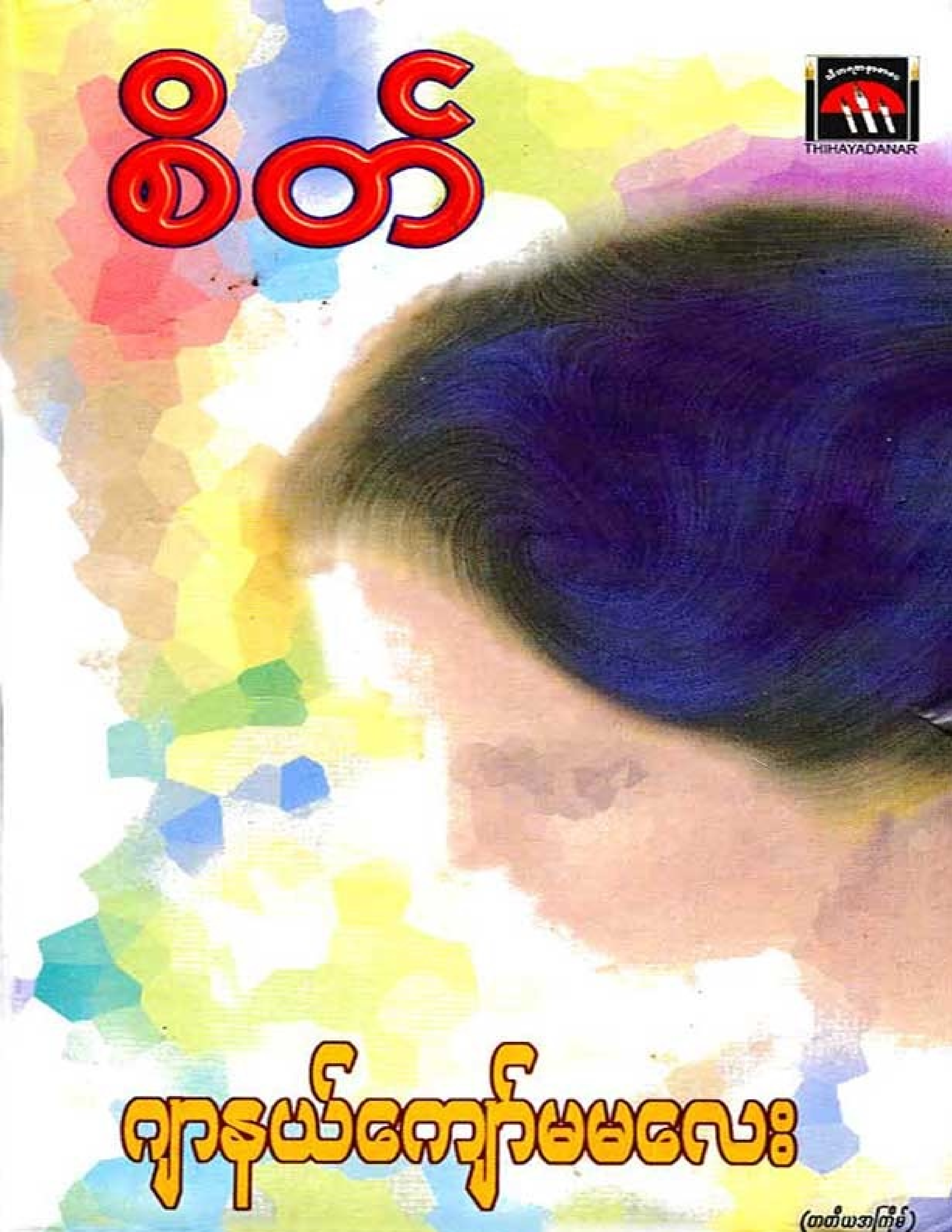

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

(တတိယအကြိမ်)

စိတ်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး (၁၉၁၇ -၁၉၈၂)

ဧရာဝတီတိုင်း ဖျာပုံခရိုင် ဘိုကလေးမြို့နယ် ကမာကလု ကျေးရွာ၌ အဖ ဒေါ်ဆင်ဘဏ် မန်နေဂျာ ဦးပျားချို၊ အမိ ဒေါ်ကြို တို့မှ ၁၉၁၇ ခု၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက် ၊ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း ငါးဦးအနက် စတုတ္ထ မြောက် ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း မတင်လှိုင် ဖြစ်သည်။

၁၉၂၂ ခုတွင် ဖျာပုံ အေဘီအမ် ကျောင်း၌ ကျောင်း စနေခဲ့သည်။ ဘို ကလေးမြို့ အစိုးရကျောင်းမှ ၁၉၂၇ ခုတွင် သတ္တမတန်း အောင်သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန် မြို့မ အမျိုးသမီးကျောင်း၌ နဝမတန်း (၁၉၃၂) အထိ ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုတွင် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးချစ်မောင်နှင့် လက်ထပ်သည်။ ၁၉၄၆ ခု ၊ ဧပြီလ ၃ ရက်တွင် ခင်ပွန်း ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန်၍ သားနှစ်ဦးနှင့် သမီး တစ်ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၉ ခု မေလ ၁၄ ရက်တွင် ဦးအောင်ဗေယျ နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။

ဘိုကလေးမြို့ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးတွင် အဖွဲ့ဝင်နှင့် တက်ခေတ် အမျိုးသမီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၃၆-၃၇) ဂျာနယ်ကျော် ထုတ်ဝေသူ ၊ ဂျာနယ် ကျော်နှင့် ပြည်သူ့ဟစ်တိုင် သတင်းစာ အယ်ဒီတာ (၁၉၃၉) အမျိုးသမီး ကလောင်ရှင်အသင်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ နှင့် ကလောင်ရှင် မဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ (၁၉၄၇)၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၄၈-၄၉)

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ စာပေကလပ် အတွင်းရေးမှူး (၁၉၆၁-၆၂) တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တရုတ်နှင့် ဆိုဗီယက်သို့ ယဉ်ကျေးမှု ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၂)၊ အာရှတိုက် စာရေးဆရာများ ကွန်ဖရင့် (နယူး ဒေလီ) ၁၉၅၅ ၊ အဏုမြူ ဆန့်ကျင်ရေး ကွန်ဖရင့် (ဂျပန်) (၁၉၅၈) ဂျပန် ဘာသာပြန် 'သွေး' ဝတ္ထုအတွက် ဂုဏ်ပြု ဖိတ်ကြားခြင်း (ဂျပန်) (၁၉၈၀) စ သဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားခဲ့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး 'ပစ်စာ' တစ်စောင်ကို တုံ့ပြန် ဆောင်းပါး ရေးရာမှ သတင်းစာ တိုက်နှင့် ဆက်သွယ် မိပြီး စာပေနယ်ထဲ ရောက်ခဲ့သည်ဆို၏။ "အမျိုးသမီး များ 'ဏကြီးသတ်' ဉာဏ်ရှိကြရန်" (မြန်မာ့အလင်း ၁၉၃၆-၃၇) သည် ပထမ ပုံနှိပ်ဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။ ပထမ ပုံနှိပ်ဝတ္ထုမှာ 'မသိရလေခြင်း' (ဂျာနယ်ကျော် ၃၁-၅-၁၉၄၁) ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ သူမ (၁၉၄၅) သူလိုလူ (၁၉၄၇) သူလိုမိန်းမ (၁၉၄၈) ရှုမငြီး (၁၉၄၈) ၊ စိတ် (၁၉၅၁) ကမ္ဘာမြေဝယ် (၁၉၅၂) ၊ မုန်း၍မဟူ (၁၉၅၅)၊ တွေးတစိမ့်စိမ့် (၁၉၆၃)၊ လှတစ်မျက်နှာ -၁၉၆၉)၊ ရင်နင့်အောင်မွေး (၁၉၆၇)၊ ရင်မှတရှိုက် (၁၉၇၀)၊ သွေး (၁၉၇၃) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မုန်း၍မဟူ ဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေ ဗိမာန်ဆု၊ တွေးတစိမ့်စိမ့် ဖြင့် ၁၉၆၃ ခု အနုပညာ စာပေဆု ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် တတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်များ မှာ မြက်ကလေးတစ်ပင် (ဂျာမန်-၁၉၆၈)၊ တွေးတစိမ့်စိမ့် (ရုရှ -၁၉၈၄) ၊ သွေး (ဂျပန်-၁၉၇၇) မုဆိုးမ (အင်္ဂလိပ်) မုန်း၍မဟူ (ရုရှ၊ ဥဇဘတ်၊ ပြင် သစ်၊ တရုတ်) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၏ ကလောင်ခွဲ များမှာ ရဝေလှိုင် ၊ လှတခိုင်၊ ဘို ကလေး မတင်လှိုင် တို့ ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးဆရာ ၊ သတင်းဆရာ အဖြစ် သာမက တိုင်းရင်း ဆေးပညာရှင် အဖြစ်လည်း ထင်ရှားသည်။ ဆေးပညာ

ဆောင်းပါးများ (၁၉၆၂) မြန်မာ့ ဆေးပညာ-၁၉၆၇) ပြုစုခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ ခု ဧပြီလ ၆ ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

***

ဆရာဇော်ဂျီ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုတွင် မစောလင်းသည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ မစောလင်းသည် ခေတ်ပညာတတ်၊ အမ်၊ ဘီ၊ ဘီ၊ အက်(စ်) အောင်ပြီး ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။ ကြည့်ချင် မြင်ချင်သော မျက်စိရှိသည်။ ကြားချင် နာချင်သော နားရှိသည်။ တွေးကြံတတ်သော အလေ့ရှိသည်။ သဘာဝကို စုံစမ်းလေ့ ရှိသည်။ ဘိုင်အိုလိုဂျီ ပညာရပ် ဝါသနာပါသည်။ ခေတ်မီ ဘိုင်အိုလိုဂျီပါရဂူများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသော ရုရှားလူမျိုး မစ်ချူရင်နှင့် လိုင်စင်ကို တို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် သဘာဝ လေ့လာချက် များကို သိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခါ ကလေးမ ဆရာဝန် မစောလင်းသည် အလုပ်အတူ တွဲဖက် လုပ်ကိုင်သူ ဆရာဝန်ဖေဦးကို လူကဲ မခတ်တတ်။ ထို့ကြောင့် မတော်သော လမ်းကို သွားမိသဖြင့် မတော်သော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျား ယုတ်၏ ကျူးကျော်စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ဝတ္ထု ဆုံးခါနီးတွင် ဒေါက်တာ မစောလင်းသည် 'ကျွန်မတို့ မိန်းမများဟာ စိတ်ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျား များရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းမှု ခံရတတ်တဲ့ သဘောကို တင်ပြချင်လို့ပါ။ ကျွန်မဟာ ကလေး အမေပါလို့ အမှန်ကို ပြောရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ သူက ယုတ်ညံ့စိတ် ရှိစေကာမူ ကျွန်မစိတ်က မယုတ်ညံ့ပါ'ဟု ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အလယ်တွင် ထုတ်ဖော် လိုက်လေသည်။ မစောလင်း၏ စကားသည် ရုံခန်းထဲ၌ သာမက လူ့လောက၌ပင် ပဲ့တင်ထပ်မည် ထင်ရလေသည်။ ထိုစကားကို မဆိုရခင် ဒေါက်တာ မစောလင်းသည် အောင့်အည်း လာရသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဒုက္ခနှင့် ရင်း၍ အမှန်ကို သိ

လာရ သောကြောင့် ထိုအသံကို ရဲရင့် ပြင်းထန်စွာ ဆိုလိုက်ရသော ဒေါက်တာသည် ရင်လင်းသွား ပေတော့မည်။

ဤ၀တ္ထုတွင် ဂျာနယ်ကျော် မမလေးသည် မစောလင်း ဘက်၌သာ အမှန်ကိုပြသည်။ ချိုချို ဘက်၌ကား အလင်းကို ပြထားသည်။ ထိုအလင်းကား အခြား မဟုတ်၊ ချိုချို လူကဲ ခတ်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤ၀တ္ထုတွင် ဒေါက်တာ မစောလင်းသည် ခေတ်ပညာကို ကောင်းစွာ တတ်သည်။ အမှန်ကို ရှာချင်သည်။ တွေ့သိစေချင်သော အမှန်ကို သူ့အရှက်ကိုပင် မငဲ့ဘဲ တင်ပြလိုက်သည်။ စာအုပ်ထဲက ဆွဲထုတ် ထားသော အရုပ်၊ သဘောတရားက ဖန်တီထားသော အရုပ်၊ ချိုချိုသည် လူကဲ ခတ်တတ်သည်။ သူငယ်ချင်းကို ချစ်တတ်သည်။ လောကထဲတွင် ဆွဲထုတ် ထားသော လူ၊ ကိုယ်တွေ့က ဖန်းတီးထားရသော လူ။

ဇော်ဂျီ

***

[၁]

သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးခြင်းလည်း မပြု၊ ရှိုက်လည်း မရှိုက်၊ မျက်စိ အောက်တွင် ကျွမ်း၍ ကျွမ်း၍ လောင်သွားသော အဖြစ်ကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဘေးနားကပ်၍ လက်ကိုင်ပဝါကို နှာခေါင်းတွင် ပိတ်ကာ နီရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် တောင်းပန်လျက်

"ပြန်ပါတော့ မစောလင်းရယ်၊ ချိုချို တောင်းပန် ပါရစေ ပြန်ပါတော့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုကြည့် နေရတာလဲကွယ်"

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ကာ လက်ကို ဆွဲခေါ်နေသည်ကို ပြန်၍ပင်မ ပြော၊ မတုန် မလှုပ်၊ ယောက်ျားပျို တစ်ဦးကား အပါးမှ ရပ်လျက် လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိသော မီးပုံကြီးကိုငေး၍ လက်တစ်ဖက်မှ ပဝါဖြူနှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်လျက်က...

ချိုချို ရအောင်ခေါ်ပါ၊ လူတွေတောင် စဲကုန်ပြီ"

ဟု ဆိုနေသည်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။

နွေနှောင်း လေသည် ပြင်းထန်စွာပင် တိုက်လျက်ရှိသည်။

‘မစောလင်းရယ်... ပြောလို့ မရဘူးလားကွယ်၊ ပြန်ရအောင်လာပါ’

လေကကောင်းလေ၊ မီးတောက်မီးလျှံတို့က တဟုန်းဟုန်း တောက်ကာ လောင်နေလေ၊ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံသည် မီးလျှံတက်သော တဟုန်းဟုန်း အသံကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ခြေထောက်တစ်ပိုင်းမှာ လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိလေပြီ။ အင်္ကျီမပါသော အသားမည်းမည်းနှင့် စဏ္ဍာလ တစ်ဦးက သူ့ရှေ့တွင် လောင်သွားသော ရခိုင်လုံချည်ကို ကြည့်ကာ သနပ်ခါးတုံး များကို ပစ်ထည့်နေသော အခြား လုံချည်တိုတိုနှင့် စဏ္ဍာလအား.....

'ရခိုင်လုံချည် ကကွာ အဆင် သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဝါရောင် ခံမှာ အနက်နဲ့ ကွပ်ထားတာ၊ မရလိုက်တာ နာတာပဲ'

ဟု နှမြောသတ နေသည်။

အင်္ကျီမပါသော အသားမည်းမည်း စဏ္ဍာလက...

'အံမာကွာ၊ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ကို အလောင်းနဲ့အတူ ထည့်ရှို့ဖို့ တို့ကို တစ်ရာတောင် ပေးထား တာပဲကွ၊ တော်ရောပေါ့၊ မင်းက လောဘ မကြီးပါနဲ့၊ မသာရှင်က အတော် မြတ်နိုးတယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဝတ်အစားပါ တစ်ပါတည်း ထည့်ရှို့တာ ကြည့်ချင်တယ်၊ အလောင်းကြီး အဝတ်မရှိဘဲနဲ့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတာ မကြည့်ရက်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ'

ဟု ပြန်၍ ပြောနေသည်။

လေသည် ပင့်၍ ပင့်၍ တိုက်နေလေသည်။ အလောင်းကြီးသည် မီးလျှံပြင်းလာသော အခါ ကုန်း၍ ထလာသည်။ စဏ္ဍာလ နှစ်ယောက်က တူးရွင်းနှင့် ရိုက်ချရသည်။

မန်ကျည်းပင်အိုကြီး များကား ပျဉ်းတွဲရှို့တွနေသော အကိုင်း အခက် အလက်များ ယိမ်းထိုး နေကြသည် ရော်ဝါသော သစ်ရွက်များသည် လွင့်ကာလွင့်ကာ ကြွေ၍ နေကြသည်။ သင်္ချိုင်း တစ်ဖက်တွင် ကွင်းပြင်ကြီး ရှိလေရာ လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာသော လေသည် မြင့်မားထူထပ်သော မန်ကျည်းပင် အုပ်ကြီးများနှင့် တိုးဝှေ့သောအခါ အရှိန်ပြင်းစွာ

ဖြင့် တိုက်မိပြီး အကိုင်းအခက်များ ကြားသို့ ဖြတ်သန်း သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ တဝေါဝေါ မြည်သော အသံကို ဖြစ်စေလေတော့သည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျား တို့သည် ယိမ်းထိုး၍ နေကြသေသည်။

မြက်ပင်, ပေါင်းပင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော ဂူတို့မှာ ရှည်လျား၍ လာသော အရိပ်များ အောက်ဝယ် ခပ်မှိုင်မှိုင် အမူအရာဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ဂူတို့မှာ အစားစားရှိသည်။ တချို့မှာ မြင့်မောက် နေလျက်၊ တချို့မှာ ခပ်ပြားပြား၊ ခပ်ပုပု ပုံပန်း အမျိုးမျိုး။

ခပ်ချွန်ချွန် အတွန့်အတက် အနား ကွပ်ထားသော အုတ်ဂူတစ်ခုမှာ သံဝင်းထရံကလေး ခတ်ထားသော ဘေးပတ်လည်၌ သနပ်ခါးပင် စိုက်ထားသည်။ သနပ်ခါးရွက် စိပ်စိပ် ဝိုင်းဝိုင်းကလေး များမှာ ဖုန်ထလေသဖြင့် စိမ်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။ အဝါအသီး များဖြင့် ပြွတ်နေသော သနပ်ခါး အဖူးတို့မှာ အဖျားတွင် သာရှိပြီး သိပ်မဖွံ့ဖြိုးလှ၊ ဂူပေါ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်၊ ပန်းခြောက် များဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖွာရာကြဲလျက်။

ထိုဂူနှင့် ယှဉ်လျက်ကား မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် တစ်ဝက်ပေါ်နေသော ဂူပြားပြား တစ်ခုပင်။ ထိုဂူမှာ ဘယ်လောက်များ ကြာပြီလဲမပြောတတ်၊ မြက်ပင်တို့မှာ ဂူတစ်ပိုင်းကို တွယ်တက်ကာ ဟိုဘက်မှ သည်ဘက်သို့ ဖြတ်သန်းမိလေပြီ။ ရေညှိမှော်များ တစ်ပိုင်း တက်နေသဖြင့် အုတ်ရောင်တောင် မပေါ်တော့ပဲ မည်းညိုညို ဖြစ်နေသည်။

ဂူများမှာ စီရရီတန်းနေကြသည်။ ဂူတွေခေါင်းရင်း၌ အမည် စာတန်းတိုင်များ၊ အချို့လည်း စာတန်းတိုင် မရှိ၊ ဂူထိပ်ရှိ အုတ်ပြားပေါ်တွင် ထွင်းထားကာ အမည်စာတန်း ထိုးထားကြသည်။

မန်ကျည်းရွက်တို့ သည်ကား လက်လက် လက်လက်နှင့် အပင်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကြွေကျနေကြသည်ဟု မှတ်ရသည်။ လေက တဝေါဝေါ

တိုက်ခတ်လျက် ရှိရာ အဝါရော်ရောင် အစိမ်း ခြောက်ခြောက် အရွက်တို့သည် အကိုင်းထိပ်ထက်မှ ကြွေလွင့်လာကြသည်မှာ အဝေးက ကြည့်လိုက်လျှင် ဝေ့ကာဝေ့ကာ ကျလာသော လက်လက် လက်လက်နှင့် လှုပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

လေသည် သင်္ချိုင်း တစ်ပြင်လုံးကို ဖြတ်သန်းကာ တိုးဝှေ့ ဝင်လေသည်။

မီးသဂြိုဟ်နေသော မီးပုံထဲမှ မီးခိုးတို့သည် လိပ်တက်ကာ လေသင့်ရာသို့ ပါနေကြသည်။ အသားတွေကို လောင်းကျွမ်းသဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် အသံတွေ အဆက်မပြတ် မြည်နေကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အဆီတွေ စီးကျနေ၍ မီးက တမြိုက်မြိုက် နေလေရာ စူးရှရှ ညှီနံ့ကြီး တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။ ညိုမည်း ဖောင်းကားနေသော လက်ချောင်းကြီး များ၏ လက်သည်းခွံ တွေကား ရင့်မှည့် နေသည့် ပြည်ရောင် အဆင်းနှင့် မီးလျှံထဲ၌ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။ ထင်းများ ပေါ်တွင် တင်ထားသော အလောင်းကြီးမှာ မီးတောက်ကြီးများ ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပုံပန်းပျက်ကာ ယိုယွင်းလေပြီ။

ချိုချိုမှာ အနားမှ တတွတ်တွတ်နှင့် ...

‘ပြန်ရအောင်ပါ မစောလင်းရယ်။ အနံ့အသက်တွေ ကလည်း မကောင်းလိုက်တာ၊ နောက်ပြီး ဘယ်သူမှ သုသာန်မှာ မရှိကြတော့ဘူး၊ တော်ကြာမှောင်လာတော့မယ်’

ဟု ပြောလျက်ရှိသည်။

သူကမူကား ကြားမှ ကြားပါလေစ။

လဲနေသော သစ်ငုတ်တို ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ချိတ်ထိုင်ရင်း တဖျစ်ဖျစ် အသံမြည်ကာ တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်း တောက်ရှိ၍ နေသော

အလောင်းကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့် နေသည်။ လေကတိုက်သဖြင့် ဆံယဉ်ဆံညွန့် တို့သည် ဝဲကျကာ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျဆင်းလျက် လွင့်နေသည်။ လက်နှင့်လည်း သပ်ပစ်ခြင်း မပြု။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆံပင်တို့သည် မျက်လုံးပေါ်သို့ လာအုပ်သည်။

စဏ္ဍာလများက တူးရွင်း၊ တံစူး၊ ဝါးတို့ဖြင့် မီးစွဲနေသော အလောင်းကြီးအား ဟိုကထိုး သည်ကဆွကာ မီးညီအောင် ညှိပြင်နေကြသည်။ မီးလျှံတို့သည် ဟပ်ကာ ဟပ်ကာ လူသေကောင် ကြီးကို ဝါးမျိုလျက် ရှိသည်။

ယောက်ျားပျိုကား သူ့အဖော်အား ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ လက်ပိုက်၍သာ မတုန်မလှုပ် ရပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေဝှေ့၍ မီးခိုးများ၊ အနံ့များ သူ့ဘက် ရောက်လာမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူနှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်သည်။

ချိုချိုမှာ ခေါ်၍ မရမှန်းသိတော့မှ သူ့ဘေးတွင် ရပ်ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ပြီး ရှိုက်နေလေသည်။

သုသာန်စောင့် ကျေးငှက် တစ်အုပ်သည် လန့်ကာ လယ်ကွင်းဘက်သို့ ပျံသန်း သွားကြလေပြီ။ မန်ကျည်းရွက် တို့ကား ကြွေမြဲ ကြွေကျလျက် လေသည် တစ်ခါတစ်ခါ မှသာ ညင်သာကာ နှောက် ဆက်မြဲဆက်၍ တိုက်နေလေသည်။

အနံ့များမှာ လေသင့်သဖြင့် လှည့်လာပြန်လေရာ ချိုချိုလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားရသည်။ တော်တော် လှမ်းလှမ်း အကိုင်းများ ကွေးကျနေသော မန်ကျည်းပင်အိုကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ကာ-

'ပြန်ကြပါစို့ကွယ် .... ပြန်ကြပါစို့ကွယ်'

ဟု အော်ခေါ်နေသည်။

လေတဝေါဝေါ တိုက်သံ၊ မီးလျှံတို့၏ တဟုန်းဟုန်းအသံ၊ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ အကြားမှ ချိုချို၏ အော်ခေါ်သံမှာ သဲ့သဲ့သာ ထွက်လာသည်။ အတန်ကြာလျှင် ယောက်ျား ပျိုလည်း အနံ့မခံ နိုင်သဖြင့် ချိုချိုရှိရာ သို့ပင် ပြေးသွားကာ နေရပြန်သည်။

တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ ထန်ပြင်းလာပြန်ကာ ကုန်းကြွလာ၍ တူးရှင်းနှင့် ရိုက်ကြရသည်။ မီးလျှံများ ကြားထဲမှ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွတွန့်လိမ်ကာ ရုပ်ပျက်လေပြီ။ ခြေထောက် တစ်ဖက်မှာ ကုန်သလောက်ပင် လောင်ကျွမ်း သွားလေပြီ။

ချိုချိုက လေကြောင်း ပြောင်းသွားမှ တစ်ဖန် ပြန်လာပြန်ကာ အနားသို့ ကပ်လျက်...

'မစောလင်းရယ် ပြန်ရအောင်ပါကွယ်၊ ဒီလောက်တောင်လည်း သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မနေပါ နဲ့၊ နောက်ပြီး ဒါမျိုးကို အစအဆုံး ကြည့်ကောင်း တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လာပါကွယ်'

ဟု လက်တစ်ဖက်ကို အသာကိုင်ကာ ပြောနေလေသည်။

လက်ကိုပင် ပြန်၍မဆုပ်။ မျက်စိပေါ်သို့ ဝဲကျလာသော ဆံပင်များကို မသပ်ပစ်။ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကို မပြင်။ ယခင်က ထိုင်နေရာက အတိုင်း ပေါင်နှစ်လုံးထပ်ကာ တင်ပါးလွှဲချိတ် လျက်ပင်။

'ဒီမယ် ဆရာကြီး သနပ်ခါးတုံး ထပ်ထည့်ပါဦး'

ဟုပင် စဏ္ဍာလများကို နှိုးဆော်ကာ အပါးမှ သနပ်ခါးတုံး တစ်တုံးကို မီးလျှံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက် သေးသည်။

ချိုချိုကမူကား ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်သည့် သဏ္ဌာန်များကို မကြည့်ရဲသည့်အတွက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

အရိပ်များ သည် ရှေ့သို့ တိုး၍ ရှည်လျားလာလေပြီ။ မို့မောက်ကာ အချွန်အတက် များသော ဂူတို့မှ အရိပ်ထိုး ထွက်လာကြသည်။ ထူထပ်သော မန်ကျည်းပင်များ ရှိသည့် နေရာတွင်ကား အမှောင်သည် ရောက်လာလေသည်။ မီးခိုးတွေလည်း အလိပ်လိပ် တက်ကာ အမှောင်နှင့် ရောနှော သွားကြသည်။

လေသည် စောစောကလောက် မထန်ပြင်းတော့။ ညနေစောင်း၍ ညင်းညင်းညံ့ညံ့ တိုက်ဟန်ရှိသည်။ အလောင်းကို မြိုက်နေသောမီးလည်း စောစောကလောက် တဟုန်းဟုန်း မတောက်တော့ပဲ အရှိန်လျော့ကာ ဖျစ်ဖျစ်သံကို တိုးစေသည်။

‘ပြန်ကြရအောင်ကွယ်၊ ကိုသက်ရင်လည်း ချိုချိုတို့ကို စောင့်နေတယ်’ ဟု ချိုချိုက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

‘ပြီးပါတော့မယ် ချိုချိုရယ်၊ အဆုံးသတ်ရပုံကို ကိုယ် သေသေချာချာ တပ်အပ် တွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ’

ဒါပဲပြောသည်။ ပြောသံတွင် ငိုသံမပါ၊ ရှိုက်သံလည်းမပါ၊ တုန်ယင်ခြင်းမပါ။ ပကတိ အသံတွင် နည်းနည်း ပျော့ပျောင်း ခြင်းနှင့် ငြိမ်သက် တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

မီးလျှံသည် ပါးလာတော့သည်။ တောက်စရာ လောင်မြိုက်စရာ မရှိတော့၍ တဖျစ်ဖျစ် အသံ မမြည်တော့။ ယခင် စောစောက မြင်ရသေးသော လူရုပ် သဏ္ဌာန်သည် ယခု ရှာမရတော့ပြီ၊ မည်းမည်း ကျန်တော့သည်။ အရိုးတို့မှာ ပြာထဲတွင် မြုပ်ကာ နေပေမည်။

မီးအတောက် နည်း၍ မီးခိုးများ ၊ သေသလောက် ရှိသွားသောအခါ အင်္ကျီမပါသော အသား မည်းမည်း စဏ္ဍာလက တူးရွင်းကို ကိုင်ကာ အပါးသို့ ရောက်လာပြီး…

'အရိုး ဘယ်တော့ ကောက်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကောက်ထားရမလား'

ဟုမေးသည်။

' မနက်စောစော လာယူမယ်၊ အဲဒီ အိုးသစ်ထဲက အုန်းရည်ထဲမှာ စိမ်ပါ'

စဏ္ဍာလ နှစ်ယောက်သည် ပြာပုံဘေးတွင် ရပ်ကာ တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြရာမှ...

'ဟုတ်ကဲ့ ရပ့်ါမယ် လာယူပါ'

ဟု ဖြေသည်။

လေက ဝေ့လာပြန်ရာ၊ ပြာတို့သည် အထက်သို့ လွင့်တက်ကြသည်။ ပြာပုံထဲမှ အရိုးများ ပေါ်လာသည်။

သစ်ငုတ်တိုမှ ထသည်။ မီးလျှံများ ကုန်သည်အထိ ရပ်စိုက် ကြည့်နေပြီးမှ...

'ပြန်မယ်'

ဟု တစ်ခွန်းဆိုကာ သုသာန် အဝဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ လျှောက်လာလေသည်။ လမ်းတွင် စကား မပြောကြ၊ အတုံးအရုံး လဲလျောင်းနေသော ဂူများကို ဖြတ်သန်း လာကြသည်။ ခွေး တစ်ကောင်သည် လူသံကြား၍ ဂူပြားပြားတစ်ခုမှ ပြေးထွက်ကာ မို့မောက်သည့် ဂူကြီးတစ်ခုသို့ ကပ်လျက် ကွယ်လိုက်သည်။

သုသာန်ဇရပ် တံစက်မြိတ် အစွန်းသို့ ရောက်သော အခါ မစောလင်းက..

' သြော်... ဆုံးရပြီနော် ... ဆုံးရပြီ'

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချိုချိုက မစောလင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ငိုရှိုက်ရလွန်း သဖြင့် ချိုချို၏ မျက်နှာမှာ နီနေကာ မျက်လုံးတို့မှာလည်း မို့လျက်ရှိ

လေသည်။ မစောလင်း၏ မျက်နှာ မူကား ချိုချိုကဲ့သို့ နီရဲခြင်း မဖြစ်၊ မျက်လုံးမှာ မှိုမနေ၊ သို့သော် ဆံပင်တို့မှာသော လက်နှင့် သပ်မတင် သဖြင့် ဖွာကြဲကာ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲလွင့် ကျနေလေသည်။

ယောက်ျားပျိုကား ရှေ့နှစ်လံ ကွာလောက် ခွာကာ လျှောက်သွားသည်။

သုသာန်ဇရပ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ ယိုင်နဲ့နေသော ဇရပ်ဟောင်း အပျက်တစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ မစောလင်းက ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်ကာ…

'ဒေါ်လေးတို့ကော'

ဟု မေးသည်။

ချိုချိုက ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လျက်…

'ပြန်ထွက် သွားကြပါပကော၊ မီးရှို့ ကတည်းက လေစွတ်တိုက် နေတာနဲ့ အနံ့က မခံနိုင်အောင် ဆိုးရွားလွန်းလို့ ပြန်သွား ကြတယ်လေ၊ မစောလင်း ကိုလည်း အော်အော် ခေါ်လိုက်ကြတာ'

'မကြားမိဘူး'

ဟု မစောလင်းက ဖြေသည်။

သူတို့ စောင့်နေကြသေးတယ်၊ အနံ့က ဇရပ်ထဲကို စွတ်ဝင်နေတာ၊ မစောလင်းလည်း ခေါ်လို့မရ၊ အနံ့က သိပ်ဆိုးတာနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်၊ ချိုချိုကသာ မနေနိုင်တာနဲ့'

သုသာန် တစ်ပြင်လုံးမှာ အမှောင်ရိပ် များဖြင့် ယှက်သန်းလျက် ရှိလေသည်။ မိုးသည် ရုတ်ခြည်း အုံ့လာရာက လေသည် ဝှေ့သုတ်လာပြီး မိုးဖွဲများပင် ကျလာလေပြီ။

ဂူတို့မှာ အဝင်ဝ ရောက်သောအခါ ပို၍ ထူထပ် လာသည်ဟု မှတ်ရသည်။ ဂူပြားပြား ကလေးမှာ နေရာချင်း မလပ်အောင်ပင် ကပ်နေကြသည်။ ကွင်း

ဘက်ကျသော မြေကွက် တွင်ကား မြင့်သော ဂူများ ရှိကြသည်။ အားလုံးမှာ ပြုစု ပြင်ဆင်ခြင်း ကင်းမဲ့သဖြင့် ရေညှိမှော်၊ မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင် တို့ဖြင့် တွယ်ကပ်ကာ မည်းနေကြလေသည်။

မိုးသည် ဖွဲရာမှ ဖြုန်းခနဲ စိပ်လာလေပြီ၊ နေလည်း ရုပ်သိမ်းသွားခြင်း မရှိဘဲ သူ၏ ရွှေရောင်ကို ထိုးရိုက်ထင်လျက် ရှိရာ၊ မိုးရေတို့၏ သဏ္ဍာန်မှာ တလက်လက်နှင့် ဝင်းတောက်လျက် ရှိသည်။

ယောက်ျားပျိုက သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ်နှင့် သုသာန် တံခါးပေါက်ကို ရောက်အောင် သွားသည်။ ချိုချိုက လက်ကိုင်ပဝါကို ခေါင်းပေါ် ဖြန့်တင်ထားသည်။ မိုးသည် မထင်ရဘဲ ရွာကိုချလာသည်။ သို့သော် နေရောင်ကလည်း ထိုးရိုက်လျက်။

မစောလင်းက ဘာမှမဖြစ်သလို လျှောက်လာသည်။ မိုးရေစိုမှာ စိုးသဖြင့် ခြေကို သုတ်သုတ်လည်း မလှမ်းလျှောက်။ ခေါင်းပေါ်၌လည်း ဘာမျှမတင်၊ ချိုချိုသည်....

‘မိုးရွာလာပြီ’

ဟု နှုတ်မှဆိုကာ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်အောင် ပြေးသွားသည်။

လမ်းမပေါ်တွင်ကား ထူထပ်သော မန်ကျည်းပင် အုပ်ကြီးမှာ အပေါ်တွင် မိုးထားသဖြင့် တော်တော်တန်တန် မိုးဆိုလျှင် မစို၊ ယောက်ျားပျိုကား လမ်းမမှ ရပ်စောင့်ရင်း ရေတင်နေသော အပေါ်အင်္ကျီကို လက်နှင့် တောက်ပစ်လျက် ရှိသည်။

မစောလင်းသည် ဣန္ဒြေရစွာပင် မိုးရေထဲ၌ လမ်းလျှောက်လာသည်။

‘မစောလင်းတော့ မိုးရေမိပြီး အအေးမိတော့မှာပဲ’

ဟု သူ့ဘေးရှိ ယောက်ျားပျိုအား ပြောနေလေသည်။

မစောလင်း အနား ကပ်လာသောအခါ...

'ကြည့်စမ်း၊ မိုးရေတွေ ရွှဲကုန်ပါပကော၊ ခေါင်းမှာလည်း စိုလို့၊ အအေး မိလိမ့်မယ်၊ အင်္ကျီ တွေလည်း ရွှဲနေတာပါပဲလား'

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ခေါင်းကို သုတ်ပေးနေသည်။

တို့သုတ်ပေးရင်းက နှုတ်က...

'မစောလင်း သိပ်ခက်တာကိုး၊ သိပ်ပေတာပဲ'

ဟုပြောနေသည်။

'ကဲ ... ပြန်ကြရအောင်ကွယ်'

မစောလင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လမ်းဘေး သစ်ပင်အောက်တွင် ဆိုက်ထားသော ကားအပြာကြီး ပေါ်သို့ တက်သည်။ ယောကျ်ားပျိုက ရှေ့က ဝင်ထိုင်သည်။

မိုးမှာ သည်းမလာဘဲ တန့်နေပြန်လေသည်။

ကားသည် ဖုထစ်များ ပြွမ်းနေသော သုသာန်လမ်းမှ ကွေ့ကာ ပြည်လမ်းပေါ်သို့ တက်လေပြီ။ တောင်ဘက်သို့ ကားကို ချိုးလိုက်ရာ မစောလင်းက-

'ဟော့... အိမ်မပြန်နဲ့ ချိုချိုတို့ကို လိုက်ပို့ရမယ်'

ဟု ကားမောင်းသူအား ဆိုမှ ကားမှာ အရှိန် သတ်သွားသည်။

'ဟင့်အင်း...ချိုချို အိမ်မပြန်သေးဘူး၊ မစောလင်းနဲ့ အတူ လိုက်မယ်လေ၊ ညကျမှပဲ ပြန်မယ်၊ ကိုသက်ရင်သာ လိုက်ပို့ပေးပါ'

ဟု ချိုချိုက ပြောလေသည်။

'ကိုသက်ရင် ပြန်မယ် မဟုတ်လား'

ဟု နောက်သို့ စွေကာ လှည့်ကြည့် လိုက်သော ကိုသက်ရင်အား လှမ်းမေး

လိုက်သည်။

'ချိုချို နေရစ်မလား၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဆေးရုံကြီး ထိပ်မှာ ချထားခဲ့ပါ'

ဆေးရုံကြီး ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားရပ်ပေး သဖြင့် ကိုသက်ရင် ကားတံခါး ဖွင့်ပြီး ' သွားပါဦးမယ်'ဟု မစောလင်း တို့အား နှုတ်ဆက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်'

ဟု မစောလင်းက ပြန်နှုတ်ဆက် လေသည်။

ချိုချိုက ကားမှန်တံခါးမှ ခေါင်းပြူကာ...

'ကိုသက်ရင် မနက် လာဦးမလား'

'အင်း.. မနက်တော့ အားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညနေဘက်'

ဟု ပြုံးကာ ပြောသည်။

ကားလည်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

မစောလင်းက စကားမပြော၊ ချိုချိုမှာ မစောလင်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မိုးလည်း စဲသွားပြီ။ တရုတ်တန်း ဘက်တွင် ကားလမ်းမှာ ရေပင်မစို။ မိုးရေ တစ်စက်မှ မကျသလို ခြောက်သွေ့လျက်ပင် ရှိသည်။ မိုးက နည်းနည်း အုံ့နေသည်။

သိမ်ကြီးဈေးသို့ ရောက်သော အခါ မစောလင်းက...

'ကားခဏ ရပ်ဦး၊ သစ်သီးတန်း ဝင်ဦးမယ်'

ဟု ဒရိုင်ဘာအား ပြောလိုက်သည်။

ပန်းသီးနှင့် ငှက်ပျောသီးများ ၊ ရပ်ကာ ဝယ်ကြပြီးမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

ပန်းသီးပဲ စားချင်တယ်၊ ထမင်း တယ်မစားချင်ဘူး'

'ဘာစားချင်မလဲ၊ အနံ့တွေ ရှူထားတာ နည်းမှ မနည်းဘဲကိုး'

ဟု ချိုချိုက ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့ ဇက်တွေတောင် လေးလာတယ်'

ကားသည် ကုန်သည်လမ်းဘက်သို့ ချိုးကာ သော်မဆင် လမ်းဆီသို့ အပြေးမောင်းသွား လေသည်။ ကားမြန်မြန် မောင်းမှ မစောလင်း ကြိုက်သည်ကို ဒရိုင်ဘာက နားလည်သည်။

စိန်ပန်းပင်မှ နီရဲသော အပွင့်များသည် ဖူး၍ နေကြလေပြီ။ ကားသည် သော်မဆင် ရိပ်သာရှိ တိုက်ဝါတစ်တိုက် ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ တိုက် အောက်ထပ်တွင် ရွှေစာလုံးနှင့် လှပခံညားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ထင်းခနဲ မြင်ရသည်။

'လင်းဆေးတိုက်'

မစောလင်းသည် မော်တော်ကား ပေါ်မှ ဆင်း၍ တိုက်တံခါးဝ အုတ်နံရံ၌ အထက်အောက် ကပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြား နှစ်ခုအနက် အပေါ်ဆင့်မှ ရောင်တင်ဆီ သုတ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် ကလေးကို အသာဖြုတ်ကာ လက်ထဲ၌ ကိုင်၍ ဘေးရှ ိလှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်သည်။ ချိုချိုက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့နောက်မှ ကပ်၍ တက်လိုက်သွားသည်။

မစောလင်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ကိုင်လာရာ 'ဒေါက်တာ ဦးလင်း' ဟူသော စာလုံးတွေကို ဖတ်နိုင်လေသည်။

ဆေးတိုက်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် သွားသော လူကြီးတစ်ဦးကား ခေတ္တရပ် ကာ တွေဝေနေပြီး ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်လျက်…

'သြော် ဖအေကြီး ဆုံးရှာတော့ သမီး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပါက လား'

ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

သူကြည့်နေသော ဆိုင်းဘုတ်ကား အညိုရောင် တင်ဆီပေါ်၌ စာလုံး အဖြူများဖြင့် ရေးထား သဖြင့် ပေါ်လွင် ဝင်းပလျက် ရှိပေသည်။

ဒေါက်တာ- မစောလင်း

အမ် - ဘီ - ဘီ - အက်စ်

***

[၂]

'လာကွယ်... ချိုချို အခန်းထဲ သွားရအောင်'

ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်လှဲကာ ထိုင်နေရာမှ ချိုချိုလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွား သည်။

မစောလင်းသည် အခန်းတစ်ဖက်သို့ သွားကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မှန်ပြတင်း ပွင့်သွား သော်လည်း အလင်းမှိန်စ ပြုပြီ ဖြစ်၍ သိပ်လင်းမလာ၊ အစိမ်းနုပေါ်တွင် အပွင့်အပွင့်များ ၊ အခက် အခက်များ၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောက်ထားသော ခန်းဆီးကို ဖောက်ထွင်း၍ ကောင်းကင် ပြာလဲ့လဲ့နှင့်ပြတင်းကို မိုးကာ ပေါက်နေသော သရက်ပင် အကိုင်းများကို ရေးရေးမြင်ရသည်။

မစောလင်းသည် မှန်တင်ခုံဘေးရှိ မီးပွင့်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ချိုချိုက မထိုင်သေးဘဲ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ အလှပြင် ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ လေသည်။ ၄၇၇ အော်စကာ အိုဒီကိုလုံးမှ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ တို့ဖတ် အစ်ခွက် စသော ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ ကိုင်ကာ ငေးမောနေသည်။ မှန်တင်ခုံအနားက စာကြည့် စားပွဲပေါ်တွင် မီးအုပ်ဆောင်းနှင့် မီးတိုင်ရှိသည်။

စာကြည့် စားပွဲနှင့် ယှဉ်လျက် ထောင့်ချိုးတွင်ကား စာအုပ် ဗီရိုလေးလုံး ရှိသည်။ စာအုပ် ဗီရိုတွင် အင်္ဂလိပ် ဆေးကျမ်း၊ လောကဓာတ်ပညာ စာအုပ်များအပြင် စာပေနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များလည်း ရှိသည်။ စာအုပ်ဗီရို

တစ်လုံးမှာ ထောင့်ချိုးတွင် ကပ်လျက် ကျန်နှစ်လုံးကား အချိုးဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်။ မှန်တင်ခုံမှ မီးရောင်နှင့် စာအုပ်များ၏ ရွှေစာလုံးရောင် မှန်ရောင် တို့မှာ ဝိုးတဝါး လက်နေကြသည်။

မစောလင်းသည် ထဘီကို ခေါက်ကာ ခုတင် ခြေရင်းရှိ သစ်သားတန်းပေါ်သို့ လှမ်းတင်ရင်း..

'ချိုချို လုံချည် လဲဦး၊ ညနေ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ရမှာ'

ဟု လှမ်းမေးနေသည်။

ချိုချိုက....

'ဟင့်အင်း......နေပါစေ'

ဟုပြောပြီး မှန်ခုံပေါ်က ဖိတ်စာ စာရွက်ကို ဆွဲကြည့်ရင်းက

'မစောလင်းရေ ဒီဥစ္စာ ဒီနေ့တက်ရမယ့် အစည်းအဝေး ဖိတ်စာပါလား'

မစောလင်းက ငေးကြည့်ကာ....

'ဘာ အစည်းအဝေးလဲ'

ဟုမေးလိုက်သည်။

'ဆေးပညာ သုတေသန အသင်းကလေ၊ ဥများ ပေါက်လာပုံကို ဒေါက်တာနန္ဒက ဆွေးနွေးမယ် ဆိုပါကလား၊ မစောလင်းက ဒီအသင်းမှာ အမှုဆောင်လား ဟုတ်လား'

'ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ လေ'

'အေးပေါ့ မသာကိစ္စ ရှိတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ'

ဟုချိုချိုက သူ့ဘာသာသူပင် အဖြေရသွားကာ ပြောလေသည်။

'နောက်လ ဆွေးနွေးပွဲမှပဲ တက်နိုင်တော့မှာပဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲ တက်တယ်ဆို

ရင် ဆွေးနွေးမယ့် အကြောင်းအရာ တွေကို ကြိုတင်ပြီး လေ့လာထားရတာ၊ ဘယ်လို ပြဿနာတွေ ထွက်နေတယ်၊ ဘယ်အချက် အလက်က မရှင်းလင်းသေးဘူး ဆိုတာတွေကို သိထားမှ ဆွေးနွေးမယ့် အစည်းအဝေးကျတော့ အသက်ဝင်တာ'

ချိုချိုသည် မစောလင်း ခုတင်ပေါ်သို့ လာ၍ ထိုင်သည်။

'မစောလင်းက သိပ်ပင်ပန်း ခံနိုင်တာပဲ။ ချိုချိုဖြင့် သိပ်အံ့တာပဲ၊ အစည်းအဝေး တွေလည်း တက်လိုက်သေး။ ဆေးတိုက်လည်း လုပ်ရသေး။ ဆေးတိုက် ဘယ်တော့ ဖွင့်မလဲ'

မစောလင်းက ခေါင်းအုံးကို ပွတ်နေရင်း...

'မနက်ဖြန်က စပြီး ဖွင့်မှာပဲ'

'နေပါဦးလား မစောလင်းရယ်၊ ရက်လည်ပြီးမှ ဖွင့်ပါလား'

'မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ချိုချို၊ လူနာတွေကလာ၊ ဆေးတိုက်က ပိတ်ထားတော့ ပြန်ပြန်သွား ကြမှာ သိပ်အားနာစရာ ကောင်းတယ်'

'ဒါကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြောင့် ခေတ္တ ပိတ်ထား ရတာမျိုးကိုး။ နောက်ပြီး မစောလင်း အတွက်လည်း အားရက်နားရက် သဘောမျိုး ရတာပေါ့၊ ဦးလေးလင်း မမာနေတုန်းက ဆိုရင်လည်း မစောလင်း တစ်ယောက်တည်း ဆေးတိုက်မှာ နေ့မရှောင် ညမရှောင် လုပ်နေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် အိမ်က အပေါ်ထပ်မှာမို့ တော်ပါသေးတယ်'

'ဒီလိုရှိတယ် ချိုချိုရဲ့၊ ဆေးတိုက် ဆိုတာက ဈေးဆိုင်လို အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းမျိုးနဲ့ မတူဘူး၊ ဈေးဆိုင်ဆိုရင် ပိတ်ထားရင် အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ်ဝယ်ချင်တဲ့ ပစ္စည်း ဒီ့ပြင်ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ရင် ရတယ်၊ အခုဆေးတိုက်က ကိုယ့်လူနာတွေ ကိုယ့်ကို အပ်ထားတဲ့ မကျန်းမာတဲ့ သူတွေ ဆို

တာ ကိုယ့်ကိုမှ ယုံကြည်တာ၊ ကိုယ်ပြုစု ကုသတာမှ ခံချင်တာ၊ အဲဒီလို သဘောမျိုး ရှိကြတာ၊ ဟိုဘက်လမ်းက အင်ဂျင်နီယာ လင်မယား ဆိုရင် ဒီ့ပြင်ဆရာဝန်ဆီ သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်နာတာက အစ ကိုယ်တို့ဆေး တိုက်လာတာ'

'ဒါ ကတော့ ဟုတ်မှာပဲ ၊ အိမ်ကဖေဖေဆိုရင်လည်း မစောလင်းတို့ဖေဖေ့ ဆေးမှ သူနဲ့တည့် သတဲ့'

ဟု ချိုချို ပြတင်းပေါက်သို့ ငေးရင်း ပြောသည်။

'ဖေဖေ ဆရာဝန်လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းက ကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဖေဖေ့ မိတ်တွေက အများကြီးပဲ၊ ဖေဖေ့ကို အင်မတန် ယုံကြည်တယ်၊ အားကိုးကြ တယ်၊ အခု ဖေဖေ မရှိတော့ ပေမယ့် ဖေဖေ့ ဆေးတိုက်ကို ဖေဖေ ရှိတုန်းက လို မကျန်းမာတဲ့ သူတွေရဲ့ အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်'

ချိုချိုက ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ၊ အတန်ကြာ ငေးနေရာမှ...

'မစောလင်းက တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ သိပ်ပင်ပန်း မခံစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့် မှာ ရှားရှားပါးပါး ထဲကမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ ဘဏ်မှာလည်း ဦးလေး လင်း စုထားတဲ့ ငွေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'ကျန်ရစ်ခဲ့တာက ကျန်ရစ် ခဲ့တာပဲကွယ်... ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာက လည်း များများ စားစား မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်က မသိကြလို့သာ အထင်ကြီး နေတာ၊ ဖေဖေကလည်း ငွေစုတဲ့လူထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန် သနား တတ်တာ၊ ရက်ရောတာပဲ၊ ဒေါ်လေး သိတယ် မဟုတ်လား'

'အင်း '

'အဲ...ဒေါ်လေး သမီးနဲ့သားကို ဖေဖေက ကျောင်းထား ပေးရတယ်၊ ဒေါ်လေး ဆိုတာက ဦးလေး ဆုံးကတည်းက အားကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်

မဟုတ်လား၊ သမီးတစ်ယောက် ၊ သားနှစ် ယောက်၊ သားအကြီးက ငယ်ငယ် ကတည်းက မမာတာနဲ့ အလိုလိုက်ပြီး ကျောင်း မထားလို့ပေါ့၊ သမီးအလတ်နဲ့ သားအငယ်ကို ကျောင်းစရိတ် ဖေဖေက ပေးနေရတာ၊ ကျောင်းစရိတ်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးတို့ တစ်အိမ်လုံး စရိတ် ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဖေဖေကလည်း သူ့လိုအစ်ကို တစ်ယောက်သာ ဒေါ်လေးမှာ အားကိုးရာ ရှိတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်။ ဒေါ်လေးက ရိုးရိုး၊ ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာလည်း မဟုတ်တော့၊ ဟော… ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ရှေ့ကလား၊ ဒေါ်လေး အသံနှင့်တူတယ်'

ခန်းဆီးကြားမှ ဒေါ်လေး ပေါ်လာသည်။

'ဟဲ့ … မစောလင်း … ဟယ် သုသာန် တုန်းက တို့ နင့်နား မကပ်နိုင်ဘူး၊ အနံ့က သိပ်ပြင်း တာပဲ၊ ငါဆိုတာ ခေါင်းကိုက်ပြီး ခက်ခက်ရချည်ရဲ့ အောက်မေ့တယ်၊ အော်အော် ခေါ်တာ မကြားဘူးလား'

ဟု မောကြီး ပန်းကြီးနှင့် ပြောသည်။

'မကြားမိဘူး ဒေါ်လေးရယ်'

ဟု မစောလင်းက ငြိမ်သက်စွာ ပြောသည်။

ချိုချိုဝင်၍

'ကျွန်မတို့လည်း သူ့နား မနေနိုင်ပါဘူး၊ လေကြောင်း လွဲတုန်း သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်တာပါပဲ၊ ဒေါ်လေးတူမက သစ်ငုတ်တိုကြီး ပေါ်မှာ ကျကျနန ထိုင်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ် တာကို အစကအဆုံး ကြည့်နေ တော့တာပါပဲ'

'မိန်းကလေး ဆိုတာ ဒါမျိုးကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေး ပြန်ရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ ညနေစာ အတွက် ချက်ပြုတ်နေရင်းက စိတ်မချတာနဲ့ လာကြည့်တာ၊ စကားပြောသံ ကြားတာနဲ့'

‘ချိုချို ဒီမှာ စားမယ် ဒေါ်လေး’

ဟု မစောလင်းက သတိပေးလေသည်။

‘အေးအေး ချိုချိုရယ် စားသွားပါ၊ ဒေါ်လေး ထမင်းဟင်း ချက်တာ သွားကြည့် ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ စကား ပြောရစ်ကြ’

ဒေါ်လေးသည် ခန်းဆီးကို ဖယ်ကာ အပြင်သို့ ရောက်မှ...

‘စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးတွေက ဘယ်သူ ဝယ်လာတာလဲ’

ဟု အော်ကာ လှမ်းမေးနေသည်။

မစောလင်းက ချိုချိုကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

‘ဟော ... ဟော့ မေ့နေလိုက်တာ’

ဟု ပြောကာ တစ်ဖန် အော်၍ ...

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရေ ကျွန်မ ဝယ်လာတာ၊ ပန်းသီးစိတ်ပြီး မြတင်ကို အပို့ ခိုင်းလိုက်စမ်း ပါနော်’

အမှောင်သည် အပြင်ဘက်တွင် ထူထပ်၍ လာလေပြီ၊ မှန်ပြတင်းရှိ ခန်းဆီးရိပ် တွင်ကား ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့၊ ပြာမှောင်မှောင်သာ ထင်နေတော့သည်။

‘ဒေါ်လေးတာဝန်ကို ကိုယ်ပဲယူရမှာပဲ ချိုချို၊ ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ ဖေဖေ ပဲပေါ့၊ အခုတော့ ဖေဖေ မရှိတော့ ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်လာလေပြီ၊ တကယ်ဆိုတော့ ချိုချိုရယ် ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ကိုယ်က ဆက်ခံရမှာပဲ’

ချိုချိုက မွေ့ရာပေါ်တွင် လက်နောက်ပြန် ထောက်ကာ...

‘ဆေးတိုက်ကို မစောလင်း တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါ့မလား၊ ဦးလေးလင်း ရှိတုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆေးခန်းက ကိုတင်စိန်ကလည်း ဦးလေး လင်းနဲ့ သိပ်ဖက်မိတာ၊ ဦးလေးလင်း တပည့်အရင်း ဆိုတော့ စိတ်ချရတယ်

နော်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုတင်စိန်က ဆေးတိုက် ဖွင့်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့ လုပ်လာတာ ဆိုတော့ လုပ်သက်နဲ့ကို အတော် နားလည်နေပြီ’

‘အခု မစောလင်းနဲ့ကော’

‘ဆေးစပ်တဲ့ ဘက်ကတော့ စိတ်ချရပါတယ်၊ ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ ဖေဖေ သွားတိုင်းလည်း လိုက်သွားတတ်တယ်၊ တော်တော်တန်တန် လူနာအကဲကို သူလည်း နားလည်နေတာပဲ၊ အတွေ့ အကြုံက များတော့လည်း သဘောပေါက် လာတာပေ့ါ’

‘မနက်ဖြန်ပဲ ဆေးတိုက် ဖွင့်တော့မယ် ဆိုတာတော့ နေပါဦးလေ၊ မစောလင်း သိပ်ပင်ပန်း မှာကို ပြောတာ၊ နေလိုက်ဦးနော်’

ဟု ချိုချိုက တောင်းပန်သည်။

‘ဆေးတိုက် အလုပ်ဆိုတာက ပင်ပန်းတာ မပင်ပန်းတာကို ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပ့ါမလဲ ချိုချိုရဲ့ လူနာတွေရဲ့ ကျန်းမာမှု၊ အများရဲ့ ကိုယ့်ကိုအားကိုးယုံကြည်မှုကို ကြည့်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ နောက်ပြီး ဖေဖေရဲ့ ဆေးလုပ်ငန်းကြီးကိုလည်း ကိုယ်က ဆက်လက်ပြီး လုပ်ချင်တယ်၊ ဖေဖေက ဆေးပညာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဆေးကျမ်းတွေဖတ် လက်တွေ့လည်း လုပ်၊ အဲသလိုလုပ်တာ၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ ကုတဲ့လူဆိုရင် ပျောက်တာ များတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖေဖေ နာမည် ကောင်းတာ’

‘ချိုချိုကတော့ မစောလင်း ပင်ပန်းမှာ မကြည့်ချင်လို့ပါ၊ မစောလင်းရယ်’

‘ပင်ပန်းပါစေ ကိစ္စမရှိပါဘူး ချိုချိုရာ၊ ကိုယ်ကုတဲ့လူနာ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်း သွားရင် ပင်ပန်းရမှန်းတောင် သတိမရပါဘူး၊ စိတ်က ပျောက်ပါစေ ပျောက်ပါစေလို့ စောနေတာကိုး၊ ဖေဖေ ဆိုရင် သာပြီး ကြင်နာတဲ့

စိတ်က များသေးတယ်’

‘ဦးလေးလင်း တုန်းက ကိုတင်စိန်နဲ့ အကူအညီလည်း ရတယ်၊ နောက်ပြီး မစောလင်းက ရှိတယ် မဟုတ်လား’

ဟု ချိုချိုကပြောသည်။

‘ဖေဖေ မမာနေတုန်းက ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ပါပဲကွယ်၊ ဖေဖေ့ကို ကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာ လှစိုးက ဂရုစိုက်ပေလို့ပေါ့၊ ဖေဖေကလည်း မမာ လျက်က သမီး လူနာတွေ အပေါ် ဝတ္တရား မပျက် စေနဲ့နော်… လို့ အမြဲ တဖွဖွ သတိပေးနေတာပဲ’

‘ဦးလေးလင်းလို ဆရာဝန်မျိုး ကတော့ မရှိသလောက် ပါပဲရှင်၊ သူက လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို တကယ် ကြည့်တာပဲ’

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

‘ကိုယ်လည်း နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ အလူးအလဲခံနေတာ တွေ့ရရင် သက်သာတဲ့ အထိ စောင့်လုပ်ပေးရမှ’

ဟု မစောလင်း ပြောသည်။

ပန်းသီးများ စိတ်ပြီးသား ပန်းကန်နှင့် လာချ၍ ….

‘ချိုချိုရေ လုပ်ဟော့ ကိုယ်တော့ စားချင်တယ်’

ဟုဆိုကာ ပန်းကန်ကို ချိုချိုဘက်သို့ ပေးရင်း မိမိလည်း တစ်စိတ် ယူစား လိုက်လေသည်။

ချိုချိုက အသာယူစားရင်း….

‘အရည်ရွှမ်းသားပဲ’

ဟု ပြောနေသည်။

'ရှေ့လျှောက် ချိုချိုရယ် တာဝန်တွေ များလာပြီ ဒေါ်လေးတို့ သားသမီး တစ်စုကို ဖေဖေ တာဝန် ယူခဲ့သလို တာဝန် ယူရလိမ့်မယ်'

ဟု ပန်းသီး ကိုက်ပြီး ဝါးစားရင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

'ချိုချို ပြောတာက ဒီလိုပါ၊ မစောလင်း သိပ်ပြီး နေ့ရောညရော တစ်ယောက်တည်း ဖိလုပ် နေမှာကိုသာ စိုးတာပါ၊ မစောလင်းက စမိရင် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ သိပ်ပင်ပန်းပြီး…'

'ချိုချိုက ပူပန်တတ်ရန်ကော'

ဟုဆိုကာ မစောလင်းက ပြုံးရယ်နေသည်။

'အကူ တစ်ယောက်တော့ လိုမှာပဲ ထင်တယ်'

ဟု မစောလင်းက ညည်းသလို ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်သားပဲ ဟုတ်တယ်၊ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်တော့ ထားပါ မစောလင်း ရယ်၊ ဒါမှ မစောလင်းလည်း သက်သာမယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ချိုချို ပြောဖို့ မေ့နေတယ်'

'ဆေးတိုက်ကို စီမံ အုပ်ချုပ်ပေးဖို့က ရှိသေးတာကိုး၊ ဖေဖေ ရှိတုန်းက ဆို ရင်လည်း စာရင်းအင်း အဝင်အထွက် ဆေးတိုက် အုပ်ချုပ်မှုတွေကို ကိုယ်ပဲ ကိုင်ထားတာပဲ၊ ဖေဖေက ဒါတွေ ဘာမှ ပြန်မကြည့်ဘူး၊ ဆေးပေးဖို့ ဆေးကုဖို့သာ ဖေဖေက အာရုံပြုတာ၊ ဆေးတိုက် အုပ်ချုပ်မှုက ကိုယ့်လက် ထဲမှာပဲ'

'ဒီလို ဆိုရင်လည်း မစောလင်း ဆေးတိုက်မှာ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ဦး အလိုရှိကြောင်း သတင်းစာ ထဲမှာ ကြော်ငြာ ထည့်လိုက်ပါလား… ဘယ့်နှယ်လဲ'

မစောလင်းက စဉ်းစားကြည့်မိ ဟန်ဖြင့် ….

‘ကောင်းသားပဲ’

ဟု ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ အတန်ကြာမှ…

‘စိတ်ကူးပေါက်သားပဲ’

ဟု ဆက်ပြောရင်း ပြုံးရယ်နေသည်။

‘စိတ်ကူးကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်းစာတွေ ထဲမှာ အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာတွေ ထည့်တာ သတိရလို့ ပြောရတာ ပါ၊ လက်ထောက် ဆရာဝန် အလိုရှိကြောင်း ထည့်ပေါ့’

‘နေပါဦး ချိုချိုရဲ့ ၊ လက်ထောက် ဆရာဝန်ရယ်လို့ ခေါ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုယ့်လက်အောက် ရယ်လို့ လုပ်လို့ကော ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က အမ်ဘီဘီအက်စ် အောင်တာကမှ သုံးနှစ်လောက် ရှိသေးတာ၊ ကိုယ့်ထက် လုပ်သက်ရင့်တဲ့ ဆရာဝန် ရရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့’

ဟု မစောလင်းက စဉ်းစဉ်းစားစား မျက်နှာထားနှင့် ပြောလေသည်။

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ထားရတယ် ဆိုတာ လည်း လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မလွယ်ဘူး၊ ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ ကောင်းတယ် ဖေဖေက ခေါင်းဆောင် ဦးစီးပြီး လုပ်တာ၊ ကိုယ်က လိုတာမှ ဝင်ဖြည့်၊ နောက်ပြီး ကုထုံးကုနည်း တွေလည်း ဖေဖေ့ဆီက အင်မတန် အဖိုးတန်တွေ ရတာ၊ အမ်ဘီဘီအက်စ် အောင်ပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်နှစ်လုပ်ပြီး ဖေဖေ့ ဆေးတိုက် ရောက်တာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် အကူဆရာဝန် တစ်ယောက် မရှိရင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မစောလင်း တစ်ယောက် တည်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ချိုချိုတော့ မကြိုက်ဘူးလေ၊ ဆေးပေးတဲ့ဘက်မှာ ဆေးကုတဲ့ဘက်မှာ ဖြစ်တယ်ထားဦး နေ့ရောညရော ဆေး

တိုက်မှာရော၊ အပြင်ထွက်ပြီး လိုက်တာရောပါ ဆိုရင် မစောလင်း သိပ် ပင်ပန်း နေမယ်၊ မိန်းမသားချည်း ဆိုတာ နေရာတိုင်းလည်း တတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဦးလေးလင်း ရှိနေစဉ် ကတော့ အစစအရာရာ တင့်တယ်တာပေါ့'

'ကိုယ့်တစ်ယောက် တည်းလည်း ဖြစ်ပါတယ် ချိုချိုရယ်၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရ မှာလဲ ချိုချိုရဲ့၊ မိန်းမသားကော ဘာဖြစ်သလဲ'

ရေဒီယိုပင် လာလေပြီ၊ တစ်ဖက်အိမ်မှ ဖွင့်လိုက်သော တေးသံသည် သဲ့သဲ့ မျှ ပေါ်ထွက် လာလေသည်။

တစ်ကိုယ်ရေတွေး

ဆွေးနေမရှင်

ရော်ကာရမ်း ခန်းစက်ရာတွင်

မျက်တောင်ကလေးယှက်

ဖူးလက်တင်

ပေါ်မယ့်သူပင်...

'ဒေါ်လေးတော့ ကိုယ်နဲ့ လာနေမှာပဲ'

ချိုချိုက ကျန်နေသော ပန်းသီးစိတ် တစ်ခြမ်းကို စားလိုက်သည်။

'ကောင်းတာပေါ့၊ အဖော်တော့ရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု ဦးလေးလင်း မရှိဘူး ဆိုတော့ ဒေါ်လေးနဲ့ နေတာကောင်းတယ်'

'ဖေဖေနဲ့ နေရတာ အင်မတန် လွတ်လပ်တာ၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုယ်နဲ့က တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်နားလည်ကြတာ၊ မေမေ ဆုံးပြီးတော့ ကိုယ့်ကို သက်ညှာပြီး မိန်းမတောင် ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ နေရတာ ပျော် လည်း ပျော်တယ် သမီးလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ'

ချိုချိုက မစောလင်းကို သနားကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်ကာ နားထောင်နေသည်။

'တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ပြီး သက်ညှာရ တာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဖေဖေ စိတ် မချမ်းသာအောင် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် ချိုချိုရယ် အိမ်ထောင်ရေး မှာတောင် ဖေဖေနဲ့ မခွဲဘဲ ဒီဆေးတိုက်လုပ်ငန်းကြီးမှာ အတူနေမယ့် လူမျိုးမှ ယူမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားခဲ့တယ်'

မစောလင်း ခုတင်မှ ထလိုက်ကာ...

'ကဲ.... ကဲ ချိုချို ဆာလှရော့မယ်၊ ထမင်းစားရအောင်'

ချိုချိုကလည်း နေရာမှ ထလိုက်ကာ....

'ချိုချိုတော့ မစောလင်းအတွက် ပူကို ပူနေမိတယ်၊ မစောလင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပူချင်ပူ မပူချင်နေ၊ တကယ်ပြောတာ သိလား၊ မစောလင်း တစ်ယောက်တည်း နေတာလည်း မကြိုက်ပါဘူး'

'တစ်ယောက်တည်း နေတာ မကြိုက်လို့ ယောကျ်ား ယူရမှာလား'

မစောလင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

ချိုချိုက မစောလင်း လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ...

'ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ချိုချိုက မစောလင်း ဆေးတိုက်မှာချည်း နစ်မြုပ်ပြီး မနေစေ ချင်ဘူး၊ ယောကျ်ားရတယ် ဆိုရင်လည်း ချိုချိုတို့နဲ့ ခင်မင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဘာဆိုင်လဲ ချိုချိုရဲ့၊ ချိုချိုက ကလေးလိုပါပဲ'

ဟုဆိုကာ လက်ကို ဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်း သွားကြမယ် ပြောလျက် ခေါ်သွားသည်။

***